

pondeljek, dne 22. oktobra, sklenil svoje delo. Letos so bile v njem skoraj vse seje mirne, le dve, trikrat so nemški poslanci nekaj pozaržljali pa jim ni bila prav resnica, saj se večina slov. poslancev ogiblje z vso skrbjo vsega, kar bi vtegnilo napeti nemške živce. Brž pa je tudi tako najbolj prav. — Sadna razstava v Ljubljani se jim je dobro obnesla in se je sadje, ki je bilo na razstavi, včeraj, dne 24. oktobra, vse razprodalo. — Slov. dekliška šola v Gorici, ki jo vzdržuje društvo „Sloga“, šteje sedaj 94 otrok, v otroški vrt pa je 50 otrok vpisanih. — S Primorja podajo se sedaj še po gostem revna dekleta čez morje v Aleksandrijo in večni Bog vedi, česa tam iščejo. Resnica pa je, da taka ženska, če se povrne še kedaj domov, ni več nič kaj prida doma. Tej razvadi bode pač treba zapreti vrata! — Mestni zastop v Trstu misli „častno“ pozdraviti društvo „pro patria“, ko ima le-to svoje zborovanje 11. novembra. Druga pač tu ni mogoče, saj „gliha vkup štrih“, — Hrvaška stranka prava ima le malo število dež. poslancev ali še ti niso jedini v tem, kako naj se ravna jo nasproti „narodni“, po pravem le madjaronski večini v saboru ali dež. zboru v Zagrebu. Nesloga je pač stari greh slov. ljudstev! — Ogerski minister, Koloman Tisza, se hvali, da je proračun za poslednje leto jako ugoden ter da bode k malu konec primankljaja. Mi verjamemo, da je vse lepo, toda brž ko ne le na papirji, na konci leta bode pa blizu vse drugače.

Vunanje države. V Rimu je sedaj zopet tiho. Veselje o času, ko je bil nemški cesar v ozidji mesta, je bilo na oko veliko, vendar pa se trdi, da ga je bilo veliko le bolj „na silo“. Kralj Umberto se je vrnil k malu, ko se je nemški cesar odpeljal, nazaj v mesto Monza. Vidno je, da se v Rimu ne čuti prav doma, v tem tudi posled ne bode lahko drugače, kajti „Večno mesto“ gre po pravem le sv. Očetu in prihod nemškega cesarja v tem ni in ne more preobrniti reda. — V Madridu, glavnem mestu katoliške Španije, pričakuje se den na den novo ministerstvo ali ni še gotovo, da pride do tega, kajti doslenje ima še veliko veljavnih poslancev za se. — Na Francoskem iztrgava sedanja vlada čedalje več šol kat. cerkvi in nič ne pomaga, če se tudi upirajo zoper to stariši sami. Vlada ima moč in kjer ji ne gre z lepa, dela pa jim silo. Tako je bilo une dni v mestu Versailles, s silo so vzeli otroke iz šole čč. usmiljenih sester ter so jih potem „gnali“ v posvetno šolo. Grof Bismarck se je precej potem, ko se je vrnil s svojim cesarjem iz Rima, podal v Friedrichsruhe k očetu, knezu Bismarcku. Tam ostane nekaj dni, da si odpočije ter poroča očetu, kako in kaj je bilo na tem imenitnem potovanji. Bo-li železni kancelar zadovoljniji s tem potovanjem, kakor je bil s potovanjem v Rusijo? Človeku bi bilo skorej ljubše, če mu

ne bode srce preveč zadovoljno. — Ruski car in carica sta še vedno v Kavkaškem pogorju, vidno jima dé dobro bivanje pri nepokvarjenem gorskem ljudstvu. — Bolgarija je sedaj precej na miru in zato dela vlada najbolj na to, da si vredi dež. blagajnice in hvali se, da letos ne bo veliko primanjkljaja. — Turčijo nago-varja italijanski poslanik, grof Blanc, naj se pridruži tripelalijanci, t. j. zvezi Avstrije, Nemčije in Italije ali grof nima sreče, kajti sultan se boji, da pride potem v zamero pri Rusih in ta mu je nevarniša, kakor katere druge države. To je že resnica. — Srbski kralj se je vrnil z Dunaja v Beligrad in misli se, da stoji po-slej sedanje, Ristićevo ministerstvo trdneje, kakor le kedaj poprej. Drugi pa imajo o tem čisto drugo, nasprotno misel. No bodi temu, kakor že koli, prijazno ostane najmlajše kraljestvo svoji stari sosed, Avstriji. — Grška kraljica se je vrnila domov, v stare Atene in ostane po-slej doma, kajti 25letnica vladanja kralja je blizu. — Na obalih Afrike so zajeli veliko la-dijo, polno vjetih zamorcev. Bilo jih je 86, iz-med njih pa je troje jih dobilo v boji smrtno rano.

Za poduk in kratek čas.

Spominčica „Nezabime“.

(Pripovedka iz Slov. gorice.)

Nabira vojakov je bila. Vzeli so v vojake tudi jedinega sinu uboge vdove. Miroslav, tako mu je bilo ime, je žaloval, da mora ljubo mater zapustiti. Mati je dejala: „Sinko moj, le hodi v Božjem imenu med vojake, saj znaš, da Bog zapoveduje — cesarja ubogati v vseh re-čeh, na-me pa ne zabi, „spominčico“: „Neza-bime“ si vzami s seboj k vojakom, in ako treba tudi v boj!“ Mati in sin se poslovita in on odide ves žalosten proti odkazanemu mestu.

Miroslav je verno služil cesarja. Vsi ga ljubijo in spoštujejo radi hrabrosti, pobožnosti in značajnosti.

Nekoč pa pride nenadoma list do Miro-slava. Bil je od matere. V listu mati sina po-zivlje domu, ker leži na smrtni postelji; zabi-čavlje mu: „Ako ljubi mater svojo, naj si iz-prosi dovoljenje za odpust, da pride k bolni materi“. Na koncu je stalo ime spominčice: „Nezabime“.

Miroslav prosi, pokazavši oni list, a ni dobil dovoljenja obiskati mater.

Pride drugo pismo. Tudi sedaj prosi za-stonj. Miroslava je trla velika žalost pri tem, premišljeval je na vse strani, kakó bi jo ukren-il, da bi obiskal mater. Konečno sklene za nekaj dni — ubegniti.

Kar je sklenil, je storil. Postal je torej begun. Prišel je srečno domu. Matere ni več

našel med živimi. Sovaščani so mu rekli: „Išči na mirodvoru najnovejšo gomilo, ondi počiva tvoja draga mati“. O kakó je Miroslavu ta vest pretresla dušo, kar naravnost je hitel na mirodvor, tamkaj pokleknil na grob drage matere in molil prisrčno. Konečno je dejal: „Draga mati! Nisem imel sreče vas več živih na tem svetu videti; a radi ljubezni do vas, postal sem begun; dejali ste mi odhajajočemu: „Nezabime“, to spominčico si vzami s seboj. Radi tega sklenem tukaj na grobu vašem, da ne grem odtod, dokler ne priraste cvetlica iz groba vašega; prvo si vzamem v spomin“.

Miroslav pričakuje v molitvi prve cvetlice. In v resnici priluka iznad groba lepokrasna — plava roža „Nezabime“.

Te spominčice se Miroslav razveseli že radi materinega reka: Ne zabi me. Z velikim spoštovanjem utrga jedno cvetko, shrani jo na prsi, poljubi materin grob in se poda zopet proti mestu, od koder je pobegnil.

Miroslava so že na vseh straneh iskali. Konečno ga zasačijo in odvedejo k sodniji.

Vsi njegovi višji so žalovali nad Miroslavovim činom in premišljevali: Kaj ga je k temu napotilo. Pri sodniji vprašan po vzroku pabega, je odgovoril: „Nezabime“ je vzrok, da sem postal begun.

(Konec prih.)

Smešnica 43. „Prosim“, reče krojač gospodu, ki mu je bil še za obleko na dolgu, „prosim, gospod, plačajte mi svoj dolg!“ „Ali“, vpraša ga gospod, „ali vi nimate nič dolgov?“ „Ne, hvala Bogu, nimam jih“, reče na to krojač s ponosom. „No, tedaj pa že lahko čakate“, odvrne gospod, prijemaje za kljuko.

Razne stvari.

(Samostanska obljuba.) Njih ekselencija mil. knezoškof so vzprejeli dnes, 25. oktobra, prvo samostansko obljubo 10 novink čč. šolskih sester v Mariboru.

(Čitalnica v Celju) ima v nedeljo 28. t. m. zvečer točno ob 8. uri občni zbor. Na dnevnem redu je nagovor predsednikov, poročilo tajnikovo, knjižničarjevo in blagajnikovo. Volitev računskih pregledovalcev, predsednika in odbora ter slučajni predlogi. P. n. gg. udje se prosijo da pridejo k zboru v obilnem številu.

(Volilo.) Pok. č. g. Jurij Marinko, župnik v Sromljah, je volil dijaškemu semenišču v Mariboru 50 gld.

(V pokojenje.) Gosp. Fr. Kmetič, o. kr. okr. sodnik v Ormoži, stopi v stalni pokoj.

(Slov. šola.) Ministerstvo za uk in bogočastje je tudi občinama pri sv. Marjeti in sv. Marku blizu Ptuja na njihino prošnjo sedaj odgovorilo. Odgovor je enak, kakor je bil občine v Šmarji in ostane torej v njihovih šolah pri starem, t. j. slov. poučevanju.

(V katoliško cerkev) vstopila je zadnjo nedeljo Julijana Škrilec v Ljutomeru. Ona je bila lutrovske vere ter stanuje pri J. Karba, posestniku na Krapji. Njena sestra Ana je bila pa istotako že leta 1886 stopila v naročje sv. katoliške cerkve.

(Iz vrstenje.) Občini Golobinjak in Planina stopite z novim letom iz Kozjanskega okraja v Sevnški okraj.

(Slovstvo.) J. Štritarjevih zbranih spisov je prišel doslej že 58. zvezek na svetlo, dvoje pa jih še pride.

(Dijaška kuhinja za vboge dijake v Ptui) hoče tudi v tekočem šolskem letu 1888/9 podpirati vboge, toda ob enem tudi pridne in podpore vredne dijake na tukajšnji gimnaziji! Ker je pa blagajnica omenjene kuhinje prazna in ptujskim Slovencem tudi ni mogoče vse stroške poravnati, pozivljamo toraj vse rodoljube sl. ptujskega okraja pa tudi druge prijatelje učeče se mladine, da podpirajo naš zavod. Posebno prosimo čč. gg. duhovnike, da priporočajo naše podvzetje premožnejšim kmetom, oziroma starišem dijakov —, da vsaj, če ne v denarju, vendar s poljskimi pridelki podpirajo dijaško kuhinjo v Ptui.

F. M. v imenu oskrbnitva „dijaške kuhinje“ v Ptui.

(Strah božji gineva.) Človek bi mislil, da hoče Ptuj veliki Dunaj posnemati. Pretekli teden se je neka točajka vsled ljubosumnosti in nesrečne ljubezni z žveplenkami ostrupila, da je čez par dni v bolnišnici umrla, druga točajka pa je zaradi žaljenja svoje časti tudi hotela s fosforom ostrupiti se, a je premalo požila, ter se zdaj zvija v grozilih bolečinah.

(Vinska trgatev) se je po Halozah povsod začela. Žalibog, da ni več opazovati pri tem veselem opravilu onega živahnega gibanja kakor nekaj. Kjer je klestila toča in peronospera rast trsovo in zorenje grozdja zaprečila, stiskavajo jako kisel mošt. Po drugod se bode pa pridelalo manj kakor lani.

(Nesreča.) V sredo, dne 17. oktobra se je J. Golob, posestnik pri sv. Juriji na Pesnici, peljal na vozu, obloženim z jabolki. Potoma pa sta se mu vola splašila, mož je skočil z voza, da bi ju vstavil ali v tem je tako nesrečno padel na obraz, da je tretji den potem umrl.

(Pesja prepoved.) Kakor smo že poročali, klatil se je po Celjskem mestu in okolici črn sumljiv pes, katerega je Marjančnik na Polulah vstrelil, ker je pse in ljudi grizel. Preiskava pokazala je, da bi bil znal v resnici stečen biti, zato sta mestni urad Celjski za mesto, o. kr. okrajno glavarstvo Celjsko pa za sledeče občine: Celjska okolica, Škofljaves, Teharje, Laško, sv. Krištof in Petrovče vse pse na tri mesece t. j. do 5. januarja l. 1889 kontumacirala ali v prepoved dala. Posestnikom psov